

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

• REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, 3
LA CORRESPONDÈNCIA AL DIRECTOR

Número, 5 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS. NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

BARCELONA, 13 DE MARÇ DE 1915

NÚM. 2

LES ELECCIONS DE DIPUTATS PROVINCIALS

Els candidats de la coalició republicana a Barcelona



DON JOSEP CUADRAS i COMAS

Candidat pel Districte I



DON JOAN FIGUERAS i CABÚS



DON JOSEP M.ª SERRACLARA i COSTA



DON RAIMOND ROVIROSA i BLANCH

Candidats pel Districte II



DON SANTIAGO ESTAPÉ i PAGÈS



DON JOSEP A. MIR i MIRÓ



DON JOSEP ULLED i ALTEMIR

Candidats pel Districte III

LES ELECCIONS DE DEMÀ

LA LLUITA PER LA MANCOMUNITAT

Situació de la batalla

Ens trobem en vigílies d'una batalla de gran transcendència per a Catalunya i la República. Mai, en l'història del nostre poble, havien tingut les eleccions per a diputats provincials l'importància que tenen les de demà. I és que la batalla que demà es lliurarà per totes, o quasi totes les encontres de Catalunya, pot canviar de soca-arrel la fesomia del nostre poble.

L'uniformisme, que, com a bon fill de la monarquia, ha dut a Espanya a totes les desmembracions i a totes les misèries, va dictar una llei divisòria de l'Estat que no va ésser més que la mort de l'esperit sà i robust de les diverses nacionalitats que poblen l'Iberia. Varen crear-se les províncies sense tenir en compte per a res ni la geografia, ni l'etnografia, ni la història dels pobles que se subjectaven a tant terrible mutilació. I així tenim que per a defensar interessos purament materials que la divisió provinciana ha posat en pugna i en contradicció, s'han creat odis, rezels o enveges entre fills d'una mateixa raça, entre homes que tenen els mateixos interessos espirituals que defensar, i aporten davant del món el mateix carreu per a construir l'història de la patria.

Sortosament, una disposició benhaurada pot reconstruir, allí on encara existeixen els restes de la passada grandesa, aquest gran casal dels estats nacionals; pot encara retrobar l'ànima del nostre poble per a insuflar-li nova vida i noves inspiracions.

Les Mancomunitats vénen a posar a les mans dels pobles que integren Espanya una arma poderosa de reconstitució. Fent ús d'ella amb seny i prudència podem arribar els catalans a fer de Catalunya aquella reina dels seus destins que hem entrevist en els nostres somnis de patriotes; podem, junt amb els demés pobles, germans nostres d'Iberia, arribar a construir aquell estat federal de que el gran Pi i Margall ens parlava.

Es, doncs, pel govern de la Mancomunitat que demà cal acudir tots, pressurosos, a la lluita. És per a apoderar-nos d'aquesta arma sens igual per a la consecució dels nostres ideals que demà devem votar les candidatures republicanes. El camp de la batalla està ben desllindat: a l'un costat els reaccionaris, en garba ben apretada, i de l'altre costat tots els republicans sense distinció de matços. El fi dels uns i dels altres es un mateix: apoderar-se de la Mancomunitat, per a imprimir a Catalunya, en la naixença del seu intent de govern propi, el sentit reaccionari o lliberal, que, respectivament, uns i altres representen.

Es a tu, poble lliberal de Catalunya, el de les santes tradicions de tolerància, el que has regat amb sang les terres adorades on nasqueren i on reposen els sers més estimats de la nostra ànima, el qui deus decidir en la lluita de demà. Catalunya no serà en mans dels reaccionaris que la volen divorciar de l'esperit que avui regenta el món. Catalunya serà en mans de la host lliberal, que l'aproparà a les masses obreres, a les grans multituds proletàries, sense el concurs de les quals mai podrà aixecar en triomf la seva gloriosa bandera.

Els adversaris

Lluiten davant nostre dugues candidatures: la de la Lliga Regionalista i la dels lliberals

den Grañé. La maurista, com era de veure, s'ha retirat, per a millor facilitar així el triomf de la Lliga.

I encara aquestes duques candidatures poden, com els manaments de la llei de Deu, encloure's en una: la de la Lliga. De fet és sols la Lliga la que presenta batalla contra totes les forces republicanes obertes en línia. Els demés no son més que forces lligueres desglosades per a millor poder aspirar a l'anorreament de l'exèrcit lliberal.

La Lliga: veusaquí l'enemic. Contra d'ella totes les nostres energies, tots els nostres esforços, tots els nostres sacrificis, tots els nostres entusiasmes, totes les nostre voluntats. Contra la Lliga, tot.

Guerra oberta en tots els camps i en totes les casernes, guerra sense reparar en el medi, ni en l'oportunitat, ni en les circumstàncies. Guerra per traidora a Catalunya; guerra per haver contribuït a l'assassinat que's perpetrà a mansalva contra'l nostre poble, generós i sofert; guerra per significar la seva política, d'hipocresia i tartufisme, la més gran de les befes que's poden dirigir a la dignitat de la nostra patria.

Es la Lliga la que, després d'haver-se apoderat del gloriós moviment de despertar del nostre poble, el posà, traïnt-lo, als peus den Maura, per un miserable plat de lleties que oferiren als seus cap-davanters. És la Lliga la que, després de haver representat la ridícula comèdia d'un moviment anti-caciquista, ha donat les mans a tota mena de cacics deshonoradors de la nostra terra, poblada de llealtat. És la Lliga la que ha befat i ha insultat als homes més eminents de la nostra raça, llençant-los anatemes injuriosos, perquè han estat prou dignes per a no subjectar-se a les seves maniobres immorals i vergonyoses. És la Lliga la que, en moments anguniosos per a Catalunya, sortí del seu catau de iena, i posant en ses paraules la valentia que no havia tingut per a donar el pit en defensa de l'ordre i del Déu dels seus altars, eridava: Delateu!! contra'ls fills de nostre poble.

Contra la Lliga, doncs, tots. Tots els qui se sentin catalans, els que se sentin lliberals, els que se sentin homes del seu temps i fills orgullosos de la gloriosa història catalana.

La Lliga: veusaquí l'enemic! Contra d'ella no hi ha d'haver ni desercions, ni claudicacions. Davant l'enemic no és lícit tornar enrera. Davant l'enemic no's deü ni's pot discutir... Ofenses, agravis, amors propis disgustats, tot té de fer-se mut davant l'enemic i en profit de l'escomesa que venim obligats a donar-li.

L'AVENÇADA dóna l'exemple: lo passat, passat: una abraçada de germanor sigui penyora de nostra conducta en la batalla de demà.

Els al·liats de la Lliga

Són aquests els quatre jovincels que presenten candidatura republicana en el districte III provincial, havent escullit per bandera el nom d'aquest ridícul pedant que's diu Ròmul S. Rocamora. A què van? A res: a perdre, a córrer un ridícul, guanyar-se l'enemistat dels bons republicans, que en els moments de perill no discuteixen, sinó que voten. Nosaltres

lamentem que joves de la qual història republicana no podem ni volem dubtar s'avinguin a fer inconscientment el jòc an aquest pedant ambicions que ara surt a voler del republicans una representació que no la demanaria de nosaltres si abans li haguessin donada tots aquests partits als quals l'ha sol·licitada i dels quals es tràsfiga.

Altre al·liat és *El Diluvio*, el diari de les tristes històries, sempre disposat a pertorbar tota obra republicana. Quan l'U. F. N. R. anava sola a la lluita i comptava, desgraciadament, entre sos al·liats el diari de *La Salvadora*, aquest aprofitava totes les ocasions per a demanar una al·liança: primer, amb la Lliga, després, amb els radicals. I, curios! Quan aquesta al·liança s'ha pactat, tots els insults, tots els anatemes contra'ls que l'han concertada han sortit de les plomes de *El Diluvio*!

Fa pena tenir de parlar així de periòdics republicans! Fa pena que l'esperit d'empresa, o la rabia mal continguda de determinades persones, descendeixin fins al punt de introduir l'anarquia en les fileres del propis correlligionaris. Perquè ja no és el combatre una candidatura, ni una orientació política, sinó que s'arriba, en aquesta trista davallada, a fer d'àcrata anti-polític. Vegi's si nó el solt que *El Diluvio* publicava l'endemà dels mítings de presentació de candidats, en el qual es feia el panegíric de la conducta abstencionista—segons ell—del poble de Barcelona respecte als partits que prenen part en la lluita. I això, dit per un periòdic republicà, sols pot afavorir als conservadors i a la Lliga, que actúa d'aglutinant dels mateixos. Valenta manera d'actuar per l'adveniment de la República!

Un altre: en Sansalvador, el reconsegurat d'ahir, avui entregat en braços de La Lliga per obra i gràcia den Farguell. Que la terra li sigui lleu!

La candidatura

Veusaquí, ciutadans, la candidatura que demà hem de votar tots els republicans de Catalunya:

Barcelona

DISTRICTE I

En Josep Cuadras.

DISTRICTE II

En Joan Figueras i Cabús.

- Josep M.^a Serraclara
- Raimond Roviroa.

DISTRICTE III

En Santiago Estapé i Pagès.

- Josep A. Mir i Miró.
- Josep Ulled Altemir.

Igualada-Vilafranca

En Isidre Rius.

- Josep Serra Constansó.
- Enric Millán.

Vilanova-Sant Feliu

En Santiago Valentí Camp.

• Eduard Micó Busquets.

Girona

En Pere Estartús Eras.

• Laureà Dalmau Pla.

Olot-Puigcerdá

En Isidre Rius Puig.

Lleida-Borjes

En Pere Mias Codina.

• Alfred Pereña Reixachs.
• Humbert Torres Barbarà.**Falset-Gandesa**

En Magí Isern

• Pau Lloret.
• Manel Solanas.**Tortosa-Roquetes**

En Joan Cachot Torroja.

• Marcel Navarro Belti.
• Alfred Escrivà Prades.PER CATALUNYA I LA REPÚBLICA
A VOTAR!**ECOS DE LA GRAN GUERRA****Cantic de les terres tristes**A la altíssima i serena majestat
de l'hèroe i rei Albert ISentiu...? Del cor d'Europa s'aixeca violenta
la onada formidable de l'odi, que, furienta,
cobreix, flagelladora, les més altes muntanyes
i destrueix la vida a dins de les entranyes.Oh prades rialleres d'ubèrrima opulència!
Quin crim haureu comès quan Deu no us té cle-
[mència?Oh terres esplendentes! Oh viles solitàries!
De una a una cauen les pedres milenàries.
Les vinyes ufanoses no donen ja raïms...
La Trista ha fet la vrema del vi de tots els crims.
L'Eterna Segadora, no abastant-li la dalfa,
s'ajuda, per fer feina, del plom i la metralla.
La Boja s'enamora d'humanes meravelles
i sega les espigues i deixa les roselles.Qui ha dat el crit de guerra? Qui ha fet brunzir
[l'espasa
del crim i la injustícia? Qui de la cendra, brasa
n'ha fet, i de la brasa la flama destructora?
Qui ha esqueixat el mantell de la rogenca aurora?
Perdó per ell no hi haja, ni en el cel, ni en la terra.
Que sempre els seus ulls vegin l'espectre de la
[guerra;que no pugui gaudir l'encís de les estrelles
en una nit serena, ni el goig de les femelles.
Que no senti en sos polsos carícies infantines;
que en les roses no hi trobi rès més que les espi-
[nes;que d'entre'l cor s'hi senti l'agut rosec d'un cranc;
que quan tinga set d'aigua, l'aigua esdevingui
[sang,i que, quan la Mort dalli la seva xorca vida,
ni un pam trobi el seu còs de terra beneïda.
I encara serà poc tant dany per al culpable;
per ell té d'inventar nous càstics el Diabla.Veieu del cor d'Europa la inquietant foguera
que'ns crema les entranyes? Alegre i riallera
la seva ànima negra la troba i majestuosa.L'estrepit de les armes que és música harmoniosa.
i al plor de tantes mares que preguen alligides
responen els nous barbres amb noves embestides.
Avant, en la vostra obra funesta i despiadada,
pastors, ans no us quedeu un jorn sense remada!
Seguiu la vostra empresa d'horrors i de flagells,
abans contra'ls pits vostres no's girin els fusells.
Mireu l'obra corvada del vostre exercit foll
que empaita les ovelles amb sang fins a genoll.
Dessota'l peu innoble, el món en pes vacila;
cap raó ni respecte atura el braç d'Atila,
qui en nom de Déu acaba les tendres oracions
amb un «Amén» que diuen les boques dels canons.
Les mares, espantades, fugen en grans estols
perquè les baionetes regiren els braços,
i quan, ja al lluny, salvades se senten i segures,
en braços, com custodies, alçant les criatures
els criden, rabïoses, amb llurs parlars senzills:
Covards!! No és per vosaltres que'ls hem parit
[els fills!Dintre'l meu cor ressona la queixa llastimera
d'aquella nació d'hèroes, qui, alçant una bandera
de glòria i de martiri fins a l'immensitat,
com un lleó defensa la seva llibertat.
Heroica mil vegades, cent voltes immortal,
t'has fet dels homes lliures la patria espiritual.
Mon cor per tu batega. La meua Patria amada
no's sentirà gelosa ni menos estimada.
Accepta del meu cor les càndides ofrenes,
que'l cor i el pensament no's lliguen amb cadenes.
La meua ànima ardenta sofreix tes amargures;
la meua carn, les teves doloroses tortures,
i dintre meu hi sento una passió novella
que neix com de miracle d'amor de meravella...
Oh nova patria meua! L'expiació cruenta
t'ha fet més gran i bona. T'ha fet forta i valenta.
No temis. Resignada sofreix ara l'ultratge
que't sentiràs més lliure després de l'esclavatge.
La Historia ha obert el llibre de les sagnantes fu-
De crims i sacrilegis n'estàn totes curulles [les.
i de nacions vençudes i races aterrades
i pobles que es deslliuren d'esclavituts passades.
Ma Patria, Catalunya, també n'omple una plana.
De Bèlgica la heroica pot dir-se avui germana,
perque abdúes sofreixen tirànica opressió
i abdúes senten l'ansia de llur lliberació.
Hossanna, terres fortes! Alceu vostres banderes!
Que's vegin i s'estimin per sobre les fronteres
i al bes del sol proclamïn el dret de les nacions:
que si ara us engrillonen cadenes opressores,
el vostre esperit lliure, ple d'ansies venjadores,
viurà allí on no hi arriba la força dels canons.

FAUST CASALS I BOVÉ

(Composició premiada amb l'Englantina d'or en els Jocs Florals
del Casal Catadà de Buenos Aires, de l'any 1914.)**FLESTOMÍES**

Lo que fa l'home, fa la mona

Ex ungue leonem...

Per l'urpa es reconeix el lleó.

En aquest cas, el lleó és nostre gran Gui-
merà. L'urpa—l'urpa poètica del nostre vene-
rable poeta—el *distinguido genio*, com va dir
nostre magnífic Ajuntament,—són aquestes
dugues quatretes, magnífics, glorioses, sag-
nantes, que un llampec d'inspiració a la vista
de l'actual anorreament d'Europa feu fulmi-
nar en la ploma del *gran radical*:

A GUILLEM II

El monstre jau damunt son llit de guerra,
te els punys closos al pit i mira enllà;
tronen canons fent trontollar la terra;
si no tronem canons, no's dormirà.
Dorm amb els ulls oberts, i a Déu li crida:
«Partim-se el món; Tu i jo som els més forts.
Per mi l'humanitat que resti amb vida,
i tu queda't les ànimes dels morts.»Davant d'aquestes caldes estrofes no és pos-
sible fer rès més que apendre-se-les de memo-
ria i recitar-les a ulls-clucs en el reculliment
d'una hora de meditació. Després, amb
respectuosa, amb filial unció, agafar el retrat
del Mestre y besar-lo. Després... no sé!Després... plorar tal volta! Un plor es
l'única elegia viventa. Més... no tot-hom
ho ha cregut aixís! Un poeta sacríleg —
literariament sacríleg,—en un periòdic sacrí-
leg—literariament sacríleg—el periòdic d'en
Quirze d'Oliva, *Lissandre*, *Mossèn Esdrújol*,
i en Jaume Barrera—quatre sers animals di-
ferents, amb un sol parell d'orelles a bastament
de la comunitat,—ha tingut la gosadía d'in-
tentar una rèplica a la genial urpada.Ha estat un tal Josep Granger, en *El Correo
Catalán*. (!)Per a vergonya seva reproduim el seu mal-
part literari:A L'EMPERADOR DE ALEMANYA
GUILLEM II EN EL LV ANIVERSARI
DE LA SEVA NAIKNSASalut, Emperador! La prepotent Germania
que forjà vostre cer en l'enclusa del cor,
damunt la universal caòtica vessania
dilata son esclat com una estrella d'or.
Déu vos trià d'enmitg l'aristocràcia humana
per a salvar el món en est instant suprem.
Jo demano al Molt Alt que amb sa llum sòbirana
coroni vostre cap, oh Emperador Guíllem!
Visqueu cent anys! Que vegin vostres ulls la Vic-
aletejar damunt vostres sublimes penons [toria
i digui, a. chor, al món el cant de vostra glòria
l'enrogallada veu de cent canons!Carrinclonería més grossa no l'ha escrita
ningú. Ni en Sinesio Delgado. Atreviment
tant gran, després del mots den Guimerà, nin-
gú més l'hauria tingut, ni cap altre periòdic
que'l del hèroes del R... (aixís, amb punts
suspensius) de les hongareses hauria gosat
patrocinar-lo.Entre 606 ripis (puc detallar-los!) que
contenen els dotze versos no hi ha més que
un conat d'idea:Ah! En cas, el Pare Etern s'ha rectificat,
i se'ns ha passat a *los señoritos bien*. Quan
volgué encarnar-se per a salvar el món, nas-
qué d'una verge i d'un fadri fuster de Naza-
ret; fou parit en una establía als extramurs de
Betlem; nasqué sens altres bolquers que'l baf
compassivament reconfortant d'un bou i d'una
mula en un antre de palla rovellada y fem d'es-
table.Ara—segons el senyor Josep Granger,—
per a redimir, per segona vegada, el món,
*d'enmig l'aristocràcia humana trià a Gui-
llem II, rei dels bigotis contra-natura... con-
tra natura, si altra cosa no, a força de cosmè-
tic.*Sia aquesta la segona flestomia del meu bre-
viari, més carregui-la l'Etern Pare en el comp-
te corrent anímic de Micer Josep Granger,
quaresmal periodista i carrincló poeta.Rès li hauria costat limitar-se a admirar les
dues quatretes den Guimerà. No hi ha cap
obligació d'esser geni.

Però... què hi farem, si és aixís?

Què hi farem, si *lo que fa l'Home fa la
Mona?*

MOSSÈN DOBA

*Seguir en la inactividad y en el lirismo es
perdurar en la ineficacia y continuar en la
esterilidad de los esfuerzos mal empleados.
Ante la bandera de Henry George, que anun-
ció al mundo una transformación fundamental,
es impropio de los que aspiran a regir multi-
tudes y a la gobernación de los estados mirar
insensiblemente los problemas de orden prác-
tico, y pensar que con las sinfonías de bellas
palabras podrán seguir titulándose directores
del pueblo.*

ALEJANDRO LERROUX

Crònica de teatres

LA GARRA, comèdia dramàtica en dos actes de M. Linares Rivas, estrenada per la companyia Plana-Llano en el teatre Romea la nit del 4 de l'actual.

El llegidor coneix ja l'argument d'aquesta obra, que, per les seves tendències, va haver d'esser retirada, a petició de l'abono, del escenari de la Princesa, de Madrid, al cap de tres o quatre nits després de l'estrena.

Aquesta decisió sorollosa i aparatosa va promoure les naturals discussions. Aquest cas, posteriorment, ha estat motiu de tot un ambient apassionat que s'ha produït en cada localitat en que s'ha donat a conèixer aquesta obra.

A Barcelona va passar lo mateix el dia de la seva estrena, i sembla que's va repetint d'aquell dia ençà, malgrat les objeccions purament crítiques amb que ha sigut rebuda en general per la nostra premsa.

Ademés, entre nosaltres, aquesta bona acullida per part del públic té una particularitat, que segurament no ha tingut ni tindrà en la majoria de les altres capitals espanyoles, i que consisteix en la part important que en ella hi pren això que hem convingut en dir-ne la «bona societat».

Es clar, doncs, que aquí els entusiasmes i l'interès despertat al voltant de les tendències sostingudes per l'autor, ha d'haver ofuscat, més que en cap altre, no ja el valor teatral i literari de l'obra, sinó també l'intim caràcter de les seves tendències.

No és una demostració de la conveniència de la llei del divorci lo que representa aquest drama, que's limita, en realitat, al plantejament d'un conflicte legal produït per la diferència de legislació que sobre el particular existeix entre Espanya i altres països i per la concepció rectilínia i freda de la llei.

Tota la fatalitat irremediable i amarga de «Santa», en la seva difícil situació de muller separada del marit, aixís com l'irresoluble estat del «marquès de Santrou» al descobrir-se el seu anterior matrimoni, desfet per les lleis ianquis, no són més que realitats evidenciades d'aquest conflicte.

Anàvem a qualificar-lo de tràgic, però ens apremem a rectificar aquesta primera intenció perquè en ell no hi juguen per a res els destins inevitables de les coses, però si tant sols les equivocacions, perfectament rectificables, de lo que han fet els homes, coaccionats pel medi d'idees i conceptes de determinats llocs i moments.

La formidable dialèctica desplegada per l'autor, especialment en el segon acte, no aporta cap altra conclusió que aquesta, i la completa contradicció a que abandona els personatges representants de la opinió contrària no pot passar mai d'aquest límit exclusivament legalista.

Però el públic aplaudeix i aprova amb fruïció el raig abundant de raons amb que el protagonista aclapara el «Doctorat» i el «President de l'Audiència», sentint per sobre de tot l'injustícia de tot llaç indissoluble que no's fonamenten en altre element que'l de la gràcia divina, com un dia va sentir que'ls reis devien substituir aquesta base de llur poder per la de la Constitució.

En aquest estricte sentit ens sembla que la darrera producció del senyor Linares Rivas mereix l'aplaudiment a que's fa digne tot home de lletres que posa les galanures de la seva ploma i el doll de la seva poesia al servei d'aquells ideals que han d'ajudar a la regeneració i a l'engrandiment del seu poble.

A Espanya encara s'ha de fer molt per a desarrelar els restes d'acatament als principis absoluts i immutables que perviuen en molts ordres, i una de les maneres més efectives de treballar per a aquesta finalitat és aprofitant l'influència d'atenció i d'adhesió que'l teatre exerceix sobre'l públic.

Això és lo que ha fet l'autor de *La garra*, i ens sembla que jutjant la seva obra no més per aquesta intenció, que resulta primordial, n'hi ha prou per a ponderar el seu alcanç. L'aspecte artístic i teatral és en aquest cas una altra qüestió.

Els excel·lents actors de la companyia Plana-Llano, que'ns ha donat a conèixer aquest drama, ja hi varen posar en aquest ordre tot ço que ell permetia, i si la magnífica acullida del públic fou provocada per la brillantor del raonament i per un sentiment d'art i bellesa, a ells corresponen quasi tots els aplaudiments d'aquest darrer motiu.

SUPER

SPORTS

FOOT-BALL

El campionat de Catalunya.—«Consumatum est.»

Ja és donat i beneït el Campionat de Catalunya. L'Espanyol, equip que ben poques probabilitats oferia de triomf al començar el Concurs, ha acabat guanyant el Campionat per punts, per goals i per mèrits. I no creiem nosaltres que quedi aquí estancada la seva arrolladora campanya a Catalunya; pensem veure'l continuar sos èxits a Madrid i al Nort, fins a posseir l'acariciat títol de campió d'Espanya. De més verdes en maduren. Si no els enlluerna l'honorós títol llegítimament conquerit, si segueixen amb el mateix entusiasme i constància els entrenaments, si en la seva ànima porten gravat el «costi lo que costi volem esser campions d'Espanya», condicions futbolístiques no els en manquen. Ells ho seran.

El «R. C. D. ESPAÑOL» i el «BARCELONA F. C.» —A Terrassa.

Els nostres llegidors ja estaràn enterats, per la premsa diària, dels incidents i conseqüències d'aquest match. Però, no obstant i això, també volem dir-ne quelcom de la nostra cul·lita.

Direm que'l partit, sportivament, no ens va convèncer ni molt menys.

La culpa de que'n sortíssim aburrits la tenen els xicotets de l'Espanyol, amb la seva impaciència de fer goals tot just començat el partit. I ho conseguiren; ja que als vint minuts ja se n'havien apuntat tres. Nosaltres ja férem el càlcul: a raó de tres goals cada vint minuts, els en toquen tretze. I no ens hauríem equivocat a no ser que quan l'Espanyol es va veure el Campionat a casa s'entretingué a tirar pilotes a fora del camp, i el públic pagà les conseqüències de l'alegre expansió dels del «Real». D'aquests, el millor, en Bru, que fou el veritable campió; després, Gibert, Pueo, Masana, etc., etc.

Del Barcelona, els més dolents foren els defenses i porter; els mitjos... bueno, i els devaners, un joc de *salón* molt elegant, però poc pràctic per a guanyar campionats.

Comentaris

Diu el *Correo Catalán*, parlant de l'indigna agressió a l'àrbitre:

«...pero esta vez le puede caber a Doménech la satisfacción de que sus fallos sólo pudieron ser protestados por la masa ignorante del público...»

«Del domingo en adelante, se imponen los guardias civiles en el campo.»

I segueix dient:

«Por lo demás, el público se portó con bastante corrección, influyendo mucho en ello el que se celebrara el partido fuera de Barcelona.»

«Indudablemente la concurrencia resultó mucho más purificada de este modo.»

Molt bé. El redactor del *Correo Catalán* ens descobreix que amb això dels sports encara hi han classes.

Aixís vegérem com el públic *purificado* del Barcelona, quan se donà compte del desgraciat fi de dit equip, amb un excés d'educació invadí el camp i agredí al referee, al mateix temps que a uns quants senyors del club oficients del kiosc de Canaletes se'ls trencava la fràgil «kultura» i insultaven grollerament a un estimat company que, en l'ús del seu perfectíssim dret, exposà, en el periòdic de que és redactor, la seva libèrrima opinió, sense ofensa per a ningú. Nosaltres, fent honor als aficionats de posició humil que no disposaren de medis econòmics per a traslladar-se a Terrassa, direm, parodiant a un colega, que'ls agressors i pertorbadors «afortunadament, tots eren de primera».

E. F.

Les males llengües diuen...

Algú ha notat que en Francisco Ripoll, amb tot i que concorre — encara que poc — per l'Ajuntament, té demanats y concedits dos mesos de llicència. Aquest algú que això ha notat s'estranya del fet, segurament perquè no coneix prou l'escola de la Lliga.

No s'estranyi ningú que això succeeixi. En Ripoll és l'home de més talent que avui tenen els regionalistes al consistori. Ademés, és un home encara romàntic i no malmès per aquest malestruc període constructiu que tant de mal ha fet a Catalunya.

Tenint talent i ideals, és molt natural que en Ripoll no vulgui ajupir-se a la quefatura de l'Abadal, cada dia més mediocre, cada dia més desballestada. Però no és això tot. En Ripoll no és de la Lliga. Si de poc no s'ha donat d'alta—i no ho creiem,—en Ripoll no és soci del casalot de la plaça de la Cucurulla. No és lliguer; no és més que un adaptat a la política lliguera. I li succeeix, naturalment, lo que és natural que li succeeixi: que, per talent que tingui, no hi ha cap lliguer que'l pugui veure.

Tant se li ha demostrat que no se'l pot veure, que en Ripoll, home de delicadesa, s'ha fet enrera, com s'ha fet enrera en Puig i Alfonso—que sortí regidor no obstant i la contra dels del Sanhedrí;—com s'ha fet enrera en Rovira, que sortí pel segon sense voler-ho els de la Lliga.

Perquè a la plaça de la Cucurulla—tant que hi cap tothom—o s'és del tot entregat al qui mana de darrera bastidors estant, o no s'és mai res. Per talent que's tingui...

El triomf d'una política

La política iniciada a Catalunya amb motiu de la coalició electoral pactada entre nacionalistes i radicals en les pasades eleccions de diputats a Corts, ha donat el seu fruit. És aquest l'explícita manifestació, per part del partit radical, del regoneixement de la personalitat de Catalunya, amb son dret a l'autonomia política i administrativa, sempre baix la base federativa amb les demés regions d'Espanya. Això és un fet, i aquest fet és el començament d'una política que inicia l'esperança d'arribar a una unitat espiritual de les forces republicanes de Catalunya, que les capaciti per a governar.

Aqueixa solidaritat republicana té l'empenya d'una compenetració de forces homogenies, que, lligades per un ideal de llibertat, es preparen a lliurar la batalla decisiva que les faci mestresses del destí de Catalunya, perquè, servint d'espill al reste d'Espanya, pugui aquesta, com a Estat federatiu, ser un valor positiu en el concert internacional.

El nacionalisme català representa el voler d'un poble que's considera capacitat per a fer valer sos drets, ja que, tenint personalitat pròpia, vol que li sigui respectada per a poder contribuir amb la seva modalitat al progrés i civilització mundial.

Per això el nacionalisme no pot tancar-se en els estrets motllos d'un partit polític determinat, ja que té d'esser un sentiment col·lectiu que deu guanyar la simpatia reflexiva de tots els catalans perquè actuïn com a tals en tots els ordres de la vida.

Essent el nacionalisme un problema de llibertat, com més lliberals siguessin els partits polítics, més deurien procurar que dintre de la seva actuació hi traspuessin, amb tota puresa i fortitut, les ansies redemptores d'una nova organització de l'Estat espanyol, baix la base de la federació de les nacionalitats que'l componen.

L'essència de totes les comunitats polítiques de Catalunya deuria ésser el nacionalisme, no essent aquest sentiment patriòtic causa de diferenciació, sinó nexa espiritual de tots els catalans, si bé en els demés ordres del pensament humà poguessin actuar segons les seves diferenciacions polítiques, econòmiques, religioses, etc., dintre la disciplina del partit polític que millor confiança els inspirés per a poder realitzar el seu ideal.

Per això, en aquests moments de confraternització republicana, el partit radical, per boca del seu quefe, don Alexandre Lerroux, diu, d'una manera clara, concreta, terminant, que dintre d'aquest partit polític hi poden haver-hi nacionalistes lliberals, demòcrates, republicans.

Nacionalistes que reneguin del programa de Pi i Margall, per considerar-lo avençat o excessiu en matèria social i econòmica, no hi caben dintre'l partit radical, ja que aquest és un partit que desitja la redempció econòmica baix la base d'una ampla llibertat. Nacionalistes que no vulguin anar més enllà d'una autonomia política i administrativa per a Catalunya i per a les demés regions d'Espanya, constituint totes elles el llaç federatiu, caben dintre del partit radical, ja que aquest és autonomista i federal, més no separatista.

Aquestes explícites declaracions, fetes per don Alexandre Lerroux, quefe del partit radical, vénen a patentitzar l'encertada política de germanívola aproximació de les forces republicanes de Catalunya, que, deixant de banda

antics odís i rencunies, decidiren actuar mancomunadament, per a la millor efectivitat dels seus ideals democràtics i lliberals.

Jo tindrè sempre a gran orgull l'haver contribuït amb el meu concurs personal a la consecució d'una política conciliadora entre les forces republicanes de Catalunya, que, cessant les discordies i baralles entre elles, podran prestar millor servei a la causa de la llibertat amb una actuació seriosa, persistent i honrada.

Els ideals autonomistes i federatius que'l gran Pi i Margall va sembrar arreu d'Espanya trobaren aquí a Catalunya terra adobat per a germinar-hi i desenrotllar-s'hi amb esplendorosa ufania, podent-se afirmar que no seria ayuí possible l'existència d'un partit republicà que no fos autonomista, ja que aquest sentiment està infiltrat en la consciència popular, determinant la característica de l'actuació política catalana.

I és que les doctrines dels grans homes representatius, conductors de multituds, quanten la virtualitat d'encarnar en l'ànima d'un poble, al reviure aquest en la seva plenitud de vida nacional influeixen en la seva dinàmica política, essent l'essència de la seva espiritualitat.

Les reivindicacions lliberadores de Catalunya no tindran efectivitat si no tenen la simpatia de la massa popular; i si aquesta no va a engruixir els partits genuïnament nacionalistes, precisa que'ls nacionalistes lliberals, avençats, vagin a trobar al proletariat, ajuntant-se amb ell per a totes les campanyes en que actuïn les democràcies republicanes.

Un nacionalisme esquerp, emmurallat, tancat a tot ideal de lliberació humana, serà sempre antipàtic i vist amb cert recel per l'element obrer, i aixís es dona el cas que quan el partit radical era acorralat i titllat d'anti-català per tots els nacionalistes, no era possible una manifestació del sentiment patriòtic català sense la protesta sorollosa dels radicals, que, amb tot i ser catalans, se'ls considerava com enemics de Catalunya, i en aquest sentit se'ls insultava, acumulant-se aixís l'odi fratricida que, separant les esquerres catalanes, entregava el govern de les corporacions populars a les dretes conservadores i reaccionaries.

Avui això s'ha acabat. Els partits republicans de la nostra terra fonen el seu amor a l'autonomia de Catalunya, treballant tots junts perquè aquesta gosi dels seus drets baix un règim democràtic, en consonància amb les modernes concepcions lliberadores. ¿Serà possible un gran partit republicà català, en el qual hi càpiguen tots els homes lliberals, demòcrates, nacionalistes, que a Catalunya treballen per al seu engrandiment moral i material, i que, federant-se amb altres nuclis republicans de les demés regions d'Espanya, s'arribi a la constitució d'una gran força republicana que faci possible l'adveniment immediat d'una república federal?

El temps respondrà per nosaltres.

Les esquerres catalanes varen perdre unes eleccions, les legislatives passades, però la causa de Catalunya ha guanyat adeptes. Aquest és el triomf d'una política titllada per alguns d'antipatriòtica i que'ns ha valgut insults i menyspreus. ¿Què hi fa, si al cap d'avall tots els que de bona fe sospirem per l'engrandiment d'una Catalunya republicana tindrem de trobar-nos per a fer efectius els nostres comuns ideals lliberadors?

M. MER I GUËLL

Cataluña, como otras regiones, acaso más que ninguna, ha mantenido a través del tiempo su personalidad histórica, con las características que la determinan clara y precisamente.

Tiene un temperamento, y un alma, y un arte, y un derecho, y una tradición y un idioma suyos, que la dibujan y la diferencian y le dan personalidad propia.

En la historia de España se manifiesta constantemente esa personalidad, y solamente el error secular de una política desnacionalizada o extranjera ha podido desatar espiritualmente en protestas y rebeldías lo que el arte de gobernar bien pudo enlazar suavemente con aquellos modos y en aquellas formas por los cuales contemporáneamente han logrado llegar a la unidad moral del orden superior pueblos de origen vario, que en la convivencia no perdieron su personalidad, y que al constituirse en Estado federal respetaron y aun vivificaron la savia fecunda de aquéllos, que duerme todavía en los Estados municipales y regionales de la patria española.

Yo lo declaro sin reservas: los que trabajan por el engrandecimiento moral y material de Cataluña, sobre la base de la autonomía política y administrativa y con la esperanza de constituir el Estado federal español, esos trabajan también por el engrandecimiento de España.

Esos estarán bien hallados y serán bien recibidos en el Partido Radical.

ALEJANDRO LERROUX

DE TOT-ARREU

Les corrides de toros jutjades per un japonés

Amb ocasió d'una visita de l'esquadra japonesa al port de San Sebastián, els marins nippons sigueren convidats a presenciar la nomenada «fiesta nacional». Vegeren l'espectacle des del començament fins al final, i no digueren una paraula. Es comprenia que la correguda els havia impressionat desagradablement, i que per cortisanía no espressaven el seu parer.

Posteriorment, els nippons estigueren a Lisboa, i allí, un periodista portuguès interrogà a un oficial de l'esquadra japonesa sobre l'efecte que'ls feu la festa taurina de San Sebastián. L'oficial susdit s'expressà en termes justos i propis d'un observador finíssim, i per això creiem interessant traduir els següents paragrafs de la intervü:

«Haig de dir, sincerament, que la nostra primera i culminant impressió fou d'horror... No vull donar a les meves paraules un sentit condemnatori. Nosaltres, els japonesos, no condemnem les corregudes de toros per lo que tinguin de crudels i sangnantes, puix sabem que tot és relatiu, i molt més lo que afecta als sentiments. Coneixem molt bé la gradació infinita que existeix desde l'impassibilitat d'una bestia davant d'un acte crudel fins a l'impressionable emoció d'una dona culta i delicada. Això de la crudeltat és qüestió d'epidermis. Hi han individus que fan a troços fredament un anyell, i altres que cauen en basca en veient una gota de sang. Ademés, en aquestes qüestions hi intervenen l'atavisme, la tradició, els costums del país, la suggestió de la multitud... Així és que jo no m'atreviria a qualificar de crudels els espanyols perquè piquen, banderillegen i estoquegen els toros, ni

En honor de L'AVENÇADA

El lunc del "Petit Pelayo"

molt menys les espanyoles, que contemplen sense immutar-se tots aquells martiris. Tot és relatiu, ja ho he dit. Sens dubte l'epidermis sensorial dels espanyols és més gruixuda que la nostra.

»I no és que als japonesos ens espanti la sang, no, puix som una raça d'homes tradicionalment guerrers; sinó perquè la crudeltat freda i estèril ens repugna, i perquè nosaltres rendim culte a la delicadesa, a la ingenuïtat, a l'alegría inocenta. Estímem també els animals; la nostra religió ens exigeix que respectem aqueixes pobres besties, que són, com nosaltres, obra de Déu i ens ajuden en els nostres treballs... Per això, quan vegérem portar els cavalls fins a les banyes del toro, quan vegérem els ventres estripats, els ulls moribons i suplicants, l'arena bruta de sang, i el toro travessat per l'espasa, nosaltres, els japonesos, ens vàrem estremir d'horror i no'ns explicàvem el motiu d'aquella estúpida crudeltat. Ho vàrem atribuir a la tradició, que pesa brutalment damunt d'Espanya. I compreguem que Espanya és un poble endurit, que ha inventat una festa cruel i emocionant.

»Però això és lo de menys. Si les corregudes de toros poden disculpar-se en l'aspecte referent a la crudeltat, en el que's refereix a la seva influencia social no tenen cap disculpa, ni una. Si una quadrilla de toreros desembarqués a Yokoama, tot seguit serien empresonats. I no se'ls tancaria pel delictes de martiritzar ignocents animals, sinó per perturbadors de l'ordre i per corruptors de la cultura popular.

»No'ns hauríem pensat mai que'l caràcter col·lectiu, l'idiosincrasia d'un poble, es manifestés tant al viu en una de les seves festes. Allí, a la plaça, sentírem baladrejar la multitud en tots els tons imaginables. Cridaven perquè es castigava poc al toro, i al cap d'un moment protestaven perquè se'l castigava massa; insultaven a un picador perquè no era prou valent, a un banderiller perquè no va ensopegar a enganxar bé els bastons, a un matador perquè va clavar l'espasa oblicua; recriminaren al president perquè va tardar en donar una senyal i després perquè la donà abans d'hora. Es protestava dels toros, dels toreros, de las autoritats; cada espectador protestava del seu veí; i acabaren protestant del cel, perquè es va posar a ploure sense el consentiment del gran poble sobirà. Tothom discutia, tothom s'insultava, i crec que alguns es pegaren cops de puny i bofetades...

»Doncs bé: un poble que obra d'aqueixa manera ha d'esser per força un poble de descontents i d'ingovernables. Per lo vist, els espanyols es deuen passar la vida protestant... Quan un poble arriba a aquests extrems, està perdut. I les corregudes de toros contribueixen a fomentar aquest estat deplorable.

»Jo admiro personalment els toreros—acabà dient l'oficial japonés,—però que no'ls passi mai pel cap l'anar al Japó.»

Instal·lacions elèctriques. Il·luminacions decoratives. Lampisteria en general.

J. JORGE VINAIXA I C.^A

Dinamos, electre-motors, telèfons, timbres, para-llamps, ascensors, material elèctric, etc.

Oficines: Diputació, 168, pral., 2.^a

Taller: Villarroel, 57, tda., (cantonada Corts)

Diuenge passat, diversos amics nostres organitzaren, en honor de L'AVENÇADA, un acte íntim que no sabrem mai com agrair. En el principal del *Petit Pelayo* es reuniren més d'un centenar de companys de nostre periòdic, i allí, presidits per nostre quefe, Alexandre Lerroux, celebraren la sortida d'aquesta fulla amb un lunc, durant el qual les més franques mostres de germanor i d'entusiasme entre'ls reunits pogueren registrar-se.

De l'acte en vàrem pendre notes per a ressenyar-lo, però després, reflexionant-ho bé, ens volem abstenir de fer-ho. La ressenya que'n fessim, semblaria, als ulls dels que'ns llegissin, tendenciosa i parcial; no obstant tota la veracitat que hi poséssim, algú voldria suposar en nosaltres mòbils que no'ns guien, desitjos que no sentim. Hem esqueixat, doncs, les notes, i per nostra part no direm ni una paraula. Ens limitarem a reproduir la ressenya que de l'acte en feu el fraternal colega *El Progreso*, convençuts de que aixís cumplim alhora un doble dever: el d'informar a nostres llegidors de lo que pugui ser interessant per a la vida del nostre periòdic, i el de l'imparcialitat que en tots els nostres actes devem observar.

Vegi's lo que l'esmentat confrare deia de l'acte de referencia:

«EL LUNCH DE «L'AVENÇADA»
UN GRAN DISCURSO DE LERROUX

»Un acto simpático por su cordialidad, importante por lo numeroso y selecto de la concurrencia que acudió al mismo, y hasta diremos que transcendental por las manifestaciones que en él hicieron los oradores—y especialmente nuestro estimado jefe señor Lerroux,—resultó el lunch que ayer tarde se celebró en el *Petit Pelayo* en celebración de la aparición del nuevo semanario radical-nacionalista L'AVENÇADA.

»Empezó el acto a las seis y media, ocupando los comensales una larguísima mesa en forma de U. En la presidencia sentóse nuestro jefe señor Lerroux, quien tenía a su derecha a los señores Mir y Miró y Abella, y a su izquierda a nuestros queridos compañeros señores Gambús y Vinaixa y a los señores Lluch y Ambroa, Los comensales, entre otros, eran los señores siguientes, además de representaciones de la prensa y entidades radicales:

»Carlos Zauni, Ramón Saborit, Juan Calix, José Giménez, Alejandro Rubio, José Carcereny, Emilio Puigdoménech, Mateo López, José Claramunda, Francisco Bach, Sebastián Roig, José Batalla, José Batista, José M. Puig y Torres, José Bosch, Antonio Saborit, Angel Lisgori, Simón Cascante, Luis Sisquella, Inocencio Navarro, Camilo Vallescá, Manuel Mars, Inocencio García, M. M. Carrión, J. M. Carrión, Manuel Benito, Román Cunillera, Ramón Vilalta, Juan Escayola, Antonio Ambroa.

»Jesús Mongillot, Juan Palau, Pedro Casas, José Jané, José Risech, Jaime Durbany, Antonio Ribas, Antonio Sala, Baldomero Ramoneda, Eduardo Batalla, Miguel Martorell, Elías Busquets, José Soto, Luis Sánchez, E. Marina, B. Verdugo, J. S. Prats, Juan Llorens, Rufino Guerra, Manuel Peirón,

José Juncal, Pedro Doménech, Juan Arola, José Tarrés, Eduardo Feliu, Juan Coll, Zacarías Pintor, Fernando Molina, Joaquín Llobet, Miguel Sales, Miralles Pí, Bartolomé M. García, Jacinto Esterrán, José Balsells, Aurelio Calzada, Enrique Roure.

»El señor Gambús

»Servido el lunch, levantóse a hablar nuestro compañero Gambús, redactor-jefe de L'AVENÇADA.

»Dijo que tanto él como sus amigos en aquel momento sentían la emoción que no habían sentido jamás en su vida política, larga ya, a pesar de la juventud de casi todos los que integran el grupo.

»Relató después la iniciación y el desarrollo de este movimiento de aproximación de un grupo de nacionalistas al Partido Radical, y como, después del mensaje que dirigieron a Lerroux, supieron aguardar, sin hacer acto alguno, a que el jefe declarase que pueden los nacionalistas integrarse en el partido que dirige. Desde hoy somos radicales—dijo—tan nacionalistas como siempre, y tened por seguro que esta bandera que nos habéis entregado no caerá nunca ni en derrota ni en vilipendio. Nos habéis armado para la lucha; ahora no queremos más, porque las estrellas y los grados sabremos conquistarlos nosotros, asaltando las trincheras.

»Nunca—agregó—por nuestra parte habrá ni discordias ni deslealtades, y si algún día, por nuestra juventud o entusiasmo, caemos en error, os agradeceremos que paternalmente nos llaméis a reconvención. Nuestro corazón lacerado ha sabido perdonar, y hoy, al entrar en el Partido Radical, reconocemos hermanos a todos los republicanos. Lo pasado ya pasó, y para nada queremos acordarnos de antiguas luchas y de antiguos agravios.

»Acabó dando gracias «a los radicales clásicos» por la buena acogida que habían dispensado a L'AVENÇADA y por su presencia en el acto.

»Nuestro compañero, interrumpido varias veces durante su discurso, fué ovacionado al terminar sus palabras.

»El señor Mir y Miró

»Habló luego el ex-teniente alcalde y actual candidato a diputado provincial don José A. Mir y Miró.

»Se congratuló de que hubiese llegado a término feliz este ingreso de elementos nacionalistas en el Partido Radical, que, dijo, viene a proporcionar nueva savia a nuestro organismo y a probar que el partido que acaudilla Lerroux no ha sido, ni es, enemigo de las reivindicaciones patrióticas de Cataluña.

»Pero yo—agregó—me alegro doblemente de este acto, porque viene a decir que no andaba equivocado cuando en mis campañas y en mi actuación política afirmaba mi personalidad de catalán dentro del Partido Radical, porque yo, que soy muy español, soy muy catalán, catalán hasta los tuétanos.

»Finalizó el señor Mir deseando éxitos al nuevo grupo de L'AVENÇADA, y que se realicen pronto los sueños de una duradera unión republicana.

»Muchos aplausos acogieron las manifestaciones del señor Mir.

»El señor Lerroux

»Al ponerse de pie es saludado con general y largo aplauso.

»Comienza diciendo que el señor Gambús ha explicado con elocuente palabra la gestación de la inteligencia que ha cristalizado.

»Justifica la tardanza en contestar al mensaje que le dirigieron los jóvenes nacionalistas. Veía—añade—con tristeza como un partido representativo, útil a la democracia, se desmoronaba; pero no soy un merodeador político y no había de aprovecharme de la situación circunstancial de una fuerza, que si me flageló con dureza en ocasiones, siempre me mereció la consideración que dispense a todo organismo progresivo.

»Tuve, pues, para contestaros la negligencia precisa y a la que no contestasteis con la persistencia necesaria.

»Quería yo que encontrarais entre nosotros hermanos, sin que dejarais detrás de vosotros enemigos. (Grandes aplausos.)

»Pasa a explicar la necesidad de crear una unidad orgánica republicana, fuerte y vigorosa.

»Diríjese a los jóvenes nacionalistas en estas palabras:

»Decid a los que me han supuesto con el menor asomo de hostilidad al pueblo catalán, que han estado equivocados.

»Mi actuación en Cataluña lo prueba. Vuestra lengua, que para mí ha sido siempre idioma, aprendí a cultivarla hace tiempo, y con vuestro excelso poeta Verdaguer he deleitado mi espíritu y elevado mi alma aprendiendo de memoria inmortales estrofas de su *Atlántida*.

»No han faltado quienes creyeran que po-

dían ofenderme paseando por frente a mí la bandera catalana. A esto he contestado ostentando en la cima de la casa en que habito la bandera española, pero incluyendo las cuatro barras de Cataluña.

»Estos párrafos son aplaudidos con entusiasmo.

»Jamás—continúa—me he sentido divorciado del alma catalana. Circunstancias de familia y vicisitudes de la vida me han hecho residir y amar varias regiones nacionales, y creo ser un compendiador del alma española.

»El Partido Radical ha procurado servir siempre los intereses morales y materiales de Cataluña.

»Recuerda las batallas dadas al caciquismo barcelonés que restituyeron al cuerpo electoral su voluntad y su independencia secuestradas.

»Ahora, juntos — dice, — podremos llegar más allá. No olvidéis que el eje de la política nacional no reside ya en Madrid, sino en Barcelona.

»El vigor de raza lo venimos acreditando en la creación de organismos sociales, educativos y políticos. Aquí han nacido las casas del pueblo, las cooperativas y otras instituciones que se han impuesto en España.

»Deseo—pasa a decir—que los que acabáis de llegar no penséis que estuvimos separados.

»Nos separó un mal entendido. Cabéis entre nosotros, porque sois radicales. El partido nacionalista sufrió una división lógica, racional y conveniente como factor político; estaba formado por derecha e izquierda, y al separarse, los primeros se fueron con los regionalistas y los segundos se quedaron con los republicanos.

»Sois éstos vosotros y estáis en vuestra casa. Sois los últimos en llegar, pero los primeros en nuestro afecto.

»Acaba con párrafos de gran justeza de concepto y de galanura insuperable de forma, brindando por la patria ibérica, de la que Cataluña es honra y prez.

»El discurso del señor Lerroux fué repetidas veces aplaudido y al final aclamado por los concurrentes.

»El señor Gambús, en breves y bien dichas palabras, puso fin al acto, y agradeciendo las expresiones de afecto y de noble bienvenida que había dado el señor Lerroux a los jóvenes nacionalistas.»

NOVES

El Diluvio dona compte de l'aparició de L'AVENÇADA amb quatre mots de mal gust i pèssima educació.

Es molt natural que qui sempre ha combatut, amb tota llei d'armes, les aspiracions nacionals de Catalunya insulti i difami als qui, arborats d'amor patriòtic, van a emprendre la tasca—equivocada o no, però lleial i honrada—d'infiltrar el nacionalisme en l'esperit de les masses republicanes de Catalunya. Per això, doncs, ens en alegrem, de la befa de *El Diluvio*...

Lo que si ens ha ofès és que'ns digués *hermanos*. Ah, no! Per això no hi passem!... Què s'han cregut aquella gentuça!...

FÉLIX COSTA; ASALTO, 45. — BARCELONA

Carecería tal vez de autoridad para escribir estos apuntes, si no me sincerara de los cargos que se me han dirigido. Perdóneseme que empiece por vindicarme.

Contra mi voluntad, me dirijo a mis conciudadanos para hablarles de mi persona. Correligionarios, amigos, deudos, seres para mí queridos, creen llegada la hora de que levante la voz y rebata las calumnias de que he sido objeto. Lo hice como diputado, pero mis palabras apenas encontraron eco fuera del palacio de las Cortes. Perdiéronse entre el confuso y atronador clamoreo de las pasiones contra mí concitadas.

Hoy, más en calma los ánimos, fuera de juego mi persona, postrado y sin armas mi partido, trasladada a otros campos la lucha, será fácil que me oigan aun los que ayer tenían interés en llenarme de oprobio. Porque así lo entiendo, me decido a escribir estas páginas. Léanlas cuantos de imparciales se precien, y júzguenme atentos al fallo de su propia conciencia.

Aspiro, sobre todo, a sacar ilesa mi honra. Mi rehabilitación política es lo que menos me preocupa. Han sido tantas mis amarguras en el poder, que no

TURÓ PARK VINS I MISTELES

Gran Centre d'Atraccions

Magnífic redós per a infants

Lloc assoleiat i segur

Jardins esplèndids

Els dies feiners

ENTRADA LLIURE

Societat Anónima

BATALLA

Marquès del Duero, 206 i 208

Telèfon 6177

GRANJA CARCERENY

XACOLATERIA I LLETERIA

Rambla de les Flors, 33

Obert tota la nit

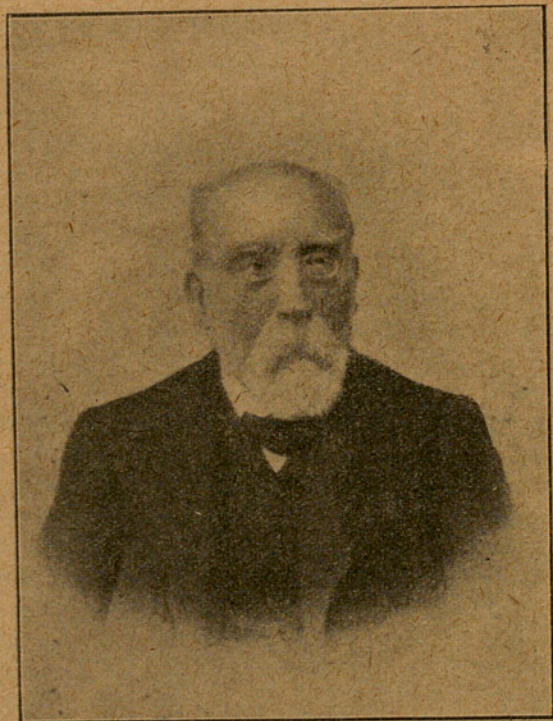
— 8 —

puedo codiciarle. He perdido en el gobierno mi tranquilidad, mi reposo, mis ilusiones, mi confianza en los hombres, que constituía el fondo de mi carácter. Por cada hombre leal, he encontrado diez traidores; por cada hombre agradecido, cien ingratos; por cada hombre desinteresado y patriota, ciento que no buscaban en la política sino la satisfacción de sus apetitos.

Volvía los ojos a mi partido, y no veía sino dudas, vacilaciones, desconfianzas, cuando no injurias; los volvía a los partidos enemigos, y no los hallaba dispuestos más que al ultraje y la calumnia. Hemos llegado a tiempos tan miserables, que para combatir a los contrarios no se repara en la naturaleza de las armas que se esgrimen: nobles o innobles, aquéllas son tenidas por mejores que más pronto derriban al que hacemos blanco de nuestras iras.

No ha sido jamás ésta mi conducta ni en el parlamento ni en la prensa, donde he sostenido rudas y sangrientas polémicas con los impugnadores de la democracia y la república. Habré hablado con pasión contra los principios y los partidos, no contra las personas. Las he atacado dentro de los límites de la verdad, no las he difamado nunca, que harto penoso es para un hombre digno tener que lastimar, aun dentro de la justicia, la dignidad de sus semejantes.

He recibido mal por bien. No por esto se espere ni se tema que sea acalorada mi defensa, ni moje en hiel la pluma contra mis detractores. Lograré vindicarme, y harto castigo llevarán, si son hombres morales, en sus remordimientos.



P. P. y Camps